

НОВА ЗОРЯ

український греко-католицький часопис

Видання Івано-Франківської Архієпархії УГКЦ. Засноване 7 січня 1926 р. Б. Блаженним мучеником єпископом Григорієм Хомишиним.
Відновлене 27 березня 1991 р. Б. ісповідником віри єпископом Софроном Дмитерком ЧСВВ

★ Колонка редактора

Молитва до Пресвятої Богородиці

Згадай, о, Всемилова Діво Маріє, що від віків не чувано, щоб Ти покинула будь-кого, що прибігав під Твій покров, благав Твоєї помочі або просив Твого заступництва. Ведений таким упованням, Діво над дівами і Мати, удаюсь і я до Тебе, приступаю і стаю перед тобою, зітхаючи, як грішник (грішниця): не відкидай моїх слів, Мати предвічного Слова, а послухай їх ласкаво і вислухай мене. Амінь.

Місяць Богородиці

Першого травня, напередодні виходу чергового числа «Нової Зорі», за доброю християнською традицією, по наших храмах знову розпочалися особливі моління на честь Пресвятої Богородиці — Маївки! Ми знову можемо спостерігати, як багато вірних після важкої весняної праці поспішають до храму, щоб прославити Марію, нашу Небесну Матір, Яка безперестанно «за всіх нас молиться Благая».

Деякі історики припускають, що витоки травневих Богородичних богослужінь знаходимо вже в V ст. на грецькому сході, де віруючі в травні збиралися разом і співали гімни, що прославляли Діву Марію. На Заході перші спроби посвятити травень Богородиці зустрічаються в Іспанії на зламі XIII-XIV ст. А згодом центром травневих богослужінь, звідки вони поширилися по всьому світу, стала Італія. Так на початку XVII ст. травневі богослужіння звершували та активно поширювали італійські монахи домініканці. І так аж по сьогоднішній день протягом місяця травня у різних частинах світу в честь Богородиці організують процесії, під час яких віруючі з особливим запалом підносять свої молитви.

Закінчення на стор. 2

Блаженний Симеон зі Старуні

Особливе свідчення дає нам блаженний священномученик Симеон Лукач в контекстах нового пошуку християн України за церковною єдністю. «В останні тижні так багато говорилося про необхідність єднання християн. Хтось навіть хоче створювати єдину помісну Церкву. Але питання: звідки та єдність може взятися, хто є її остоем, який задум про єдність Церкви лишив нам, християнам третього тисячоліття, сам Ісус Христос? І блаженний священномученик дає нам відповідь. Остоєм, прапором, служителем єдності Христової Церкви є не президент, не патріарх, а наступник апостола Петра — Папа Римський», — наголосив Глава УГКЦ. «Та ж за це страждав блаженний священномученик Симеон, — продовжив Архієрей. — Бо ж він мав дуже спокливі запрошення: підпиши, добре тобі буде, і прав у церкві; зречися, зламай цю єдність, яку лишив нашій Київській Церкві Христос, яка була зроджена в Хрещенні святого Володимира ще до роз'єднання Церков. За цю єдність страждала підпільна Церква».

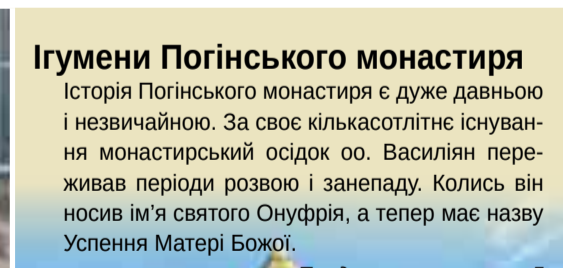
Продовження на стор. 3

Між війною і миром

14 квітня від стін школи-ліцею № 23 м. Івано-Франківська вирушив педагогічний волонтерський десант в м. Попасна Луганської області. Очолив цю культурно-мистецьку акцію координатор військових капеланів Івано-Франківської Архієпархії УГКЦ о. Роман Залеський.

Продовження на стор. 4

Ігумени Погінського монастиря

Історія Погінського монастиря є дуже давньою і незвичайною. За своє кількостілітнє існування монастирський осідок оо. Василіян переживав періоди розвою і занепаду. Колись він носив ім'я святого Онуфрія, а тепер має назву Успення Матері Божої.

Продовження на стор. 5

Цей тиждень в подіях

5 травня 1970 р.

В місті Стрий Львівської області народився Глава і Отець Української Греко-Католицької Церкви Святослав Шевчук. МНОГАЯ І БЛАГАЯ ЛІТА!

5 травня

Міжнародний день боротьби за права інвалідів.

6 травня

День великомученика Георгія Переможця.

7 травня

День міста Івано-Франківськ.

8-9 травня

Дні пам'яті та примирення, присвячені пам'яті жертв Другої світової війни. Відзначаються щорічно відповідно до рішення Генеральної Асамблеї ООН.

Заробітчанство

Українки в Італії

стор. 6

Духовні роздуми

Життя — це дар від Бога

стор. 6

Милосердя

Чужих дітей немає

стор. 7

★ Голос Церкви

Папа Франциск: Не кожна цікавість є доброю, впевненість дає Святий Дух

Вміти розрізнати між доброю та поганою цікавістю й відкривати серце на дію Святого Духа, Який вливає в нього впевненість. Такі поради Папа Франциск залишив вірним, проповідуючи під час ранкової Літургії в «Домі святої Марти» в понеділок, 30 квітня 2018 року. Спонукою для цього став євангельський уривок про розмову Ісуса з учнями, яку Папа назвав «діалогом між допитливістю та впевненістю».

Святіший Отець звернув увагу на відмінність між проявами доброї допитливості та лихою цікавістю, адже «в нашому житті не бракує цікавості». Прикладом доброї допитливості він назвав поведінку дітей у так званому «віці постійних чому». Вони запитують, бо зростаючи, помічають різні речі, яких не розуміють, і шукають пояснення. Така цікавість є доброю, бо сприяє розвитку та допомагає «ставати автономнішими».

Натомість, «пліткарство», тобто, цікавість, що полягає в тому, щоб «встромляти свого носа в життя інших», є прикладом лихої допитливості.

Це трапляється тоді, коли намагаємося вишукувати речі, які «обливають інших брудом», коли хочемо зрозуміти те, про що не маємо права знати. Ця форма цікавості «супроводить нас протягом всього життя» й, за словами проповідника, «є спокусою, яку завжди матимемо».

«Не треба боятися, але варто бути уважним: про це не запитую, на це не дивлюся, цього не шукаю... Чимало цікавості проявляється, наприклад, у віртуальному світі, як от у вживанні смартфонів тощо. Й діти, вдаючись до цих засобів, проявляють цікавість і натрапляють на багато лихих речей.

У цій формі цікавості бракує дисциплінованості. Ми повинні допомогти підліткам правильно жити в цьому світі, аби бажання знати не перетворилося в порожню цікавість, щоб вони не стали невільниками цієї цікавості», — заохотив Святіший Отець.

У випадку діалогу учнів з Ісусом, про який розповідає святий Іван, бачимо приклад доброї допитливості: вони хочуть знати, що трапиться, а Ісус відповідає, даючи впевненість, «ніколи не вводить в оману», але обіцяє Святого Духа, Який «навчить вас кожної речі та нагадуватиме про все те, що я вам сказав». Йдеться про

впевненість, яку «в житті дає Святий Дух».

«Але це не так, що Святий Дух приходить з пакетом впевненостей, і ти береш її собі, — зауважив Папа. — Ні. Мірою того, як прямуємо життям та звертаємося до Святого Духа, відкриваємо своє серце, а Він дає нам впевненість, необхідну в цю хвилину, відповідь, призначену для цього моменту. Святий Дух — це товариш, супутник у дорозі християнина».

За словами проповідника, Святий Дух допомагає пригадувати Господні слова, проливаючи на них світло. Саме тому ця розмова апостолів, що є «діалогом між людською допитливістю та впевненістю», завершується посиланням на Святого Духа, «товариша пам'яті», Який веде туди, «де є постійне непорушне щастя». З цього випливає заклик прямувати туди, де є справжня радість зі Святим Духом, Який допомагає не помилитися.

Радіо Ватикану.

Місяць Богородиці

Закінчення. Початок на стор. 1

У 1965 році Папа Павло в спеціальному листі, присвяченому травню, закликав віруючих зберігати цю традицію. Він писав: «Хай Та, що пережила тривоги і тяжкості земного життя, втому щоденних турбот, труднощі та випробування бідності і страждання Голгофи, на годину потреби прийде на допомогу Церкві і людству». «Фактично, це Вона є найпрекраснішим цвітом, який розквітнув зі створіння, «трояндою», яка розкрилася у повноті часів, коли Бог, посилаючи свого Сина, обдарував світ новою весною. Вона одночасно смиренна і стримана протагоністка перших кроків християнської спільноти. Марія — духовне серце християнської спільноти, бо ж сама її присутність посеред учнів є живою пам'яттю про Господа Ісуса і завдатком дару Його Духа», — сказав 2010 року папа Бенедикт XVI, говорячи про присвячення місяця травня Діві Марії.

Стоячи на початку цього місяця, хочеться побажати усім нам бути як Марія. Скільки разів ми можемо розчаруватися або ж нарікати на те, що нам не під силу змінити труднощі нашого земного життя? Марія, коли стояла під Хрестом свого Сина, теж не могла витягнути цвяхів з Його рук. Проте вона не нарікає, не кричить, не плаче, не проклинає. Вона тихенько і вірно залишається біля Хреста Свого Сина до самого кінця. Можливо, сьогодні не один з нас є в схожій ситуації, в якій нам не під силу витягнути цвяхів із пробитих рук наших друзів, рідних, близьких чи знайомих. Проте, за прикладом Марії, ми маємо унікальну можливість бути поруч з ними до кінця, щоб розділити їхній біль, дати змогу їм опертися на нас. Так, звісно, що нам не під силу перемінити увесь світ, проте світ навколо нас, у радіусі наших стосунків ставатиме кожного разу добрішим, коли ми черпатимемо приклад від нашої Небесної Неньки. Тож нехай цей місяць травень буде нам місяцем перемін на славу Божу та на честь Пресвятої Богородиці.

о. Іван СТЕФУРАК,
головний редактор.

★ Офіційно!

Нові призначення в Івано-Франківській Архієпархії

19 квітня 2018 р. було оприлюднено новий декрет Митрополита і Архієпископа Івано-Франківського Кир Володимира Війтишина, згідно з яким о. Івана Стефурака переведено із заступника на головного редактора газети та директора видавництва «Нова Зоря».

У середу, 25 квітня, в стінах видавництва «Нова Зоря» о. Олег Касків, Синкел в справах духовенства та священних родин, та о. Віталій Максимів, Віце-економ Івано-Франківської Архієпархії, від

імені Митрополита Володимира принесли до відома редколегії про нове призначення, подякувавши о. Йосафату Бойку, ВС за ревне служіння у якості директора видавництва та головного редактора газети «Нова

Зоря», яке він виконував з вересня 2016 року, та молитовно побажавши обом душпастирям проводу Духа Святого для подальших творчих і духовних здобутків у їхньому душпастирському служінні!

★ З життя УГКЦ

Настоятелі Василіянських монастирів освятили новий монастир

26 квітня у м. Чортків Буцацької єпархії відбулися чергові збори настоятелів Василіянських монастирів провінції Найсвятішого Спасителя. Під час зустрічі був здійснений обряд освячення новозбудованого монастиря.

Зустріч розпочалася Молебнем до Христа-Чоловіколюбця. Відтак протоігумен о. Іоан Школик, ЧСВВ, розповів про збудований Василіянський монастир у Чорткові та подякував усім добродійцям, які посприяли його появі.

Єпископ Буцацький Дмитро Григорак висловив радість і надію на майбутній розвиток для місцевих ченців: «Це не тільки стіни, а й спільнота, дім молитви та духовна лічниця».

Молодь з Європи молилася перед Зарваницькою іконою

Кілька тисяч молодих паломників, що зібралися на регіональну зустріч Тезе у Львові, молилися перед чудотворною іконою Зарваницької Матері Божої, яку нещодавно коронував Святіший Папа Франциск. Єпископ-помічник Львівський Володимир (Груца) у завершальній молитві поручив усю молодь, яка прибула до Львова, під опіку Зарваницької Матері Божої.

Така регіональна зустріч Тезе є доброю нагодою для України, а зокрема для Української Греко-Католицької Церкви, поділитися з молоддю Європи нашою культурою та духовністю. Уні-

кальним осередком духовності УГКЦ є Марійський духовний центр Зарваниця, котрий входить до двадцяти найбільших Марійських центрів Європи.

28 квітня в Унівській Свято-Успенській лаврі відбулася VII Всецерковна проща «Дорогою зцілення», присвячена поширенню чесноти тверезості.

Тут, як завжди, було багато вірних. Серед них були і ті, хто безпосередньо потребує Божої допомоги у визволенні від страшною недуги пияцтва, а також ті, що проживають разом із ними (співзалежні). До прощі долучилася і молодь, яка не є байдужою до свого майбутнього і шукає тверезих шляхів подальшого життя, прагнучи Божого благословення й ласки. Значну частину учасників прощі становили свідомі, вмотивовані люди, добрі християни і справжні патріоти, котрі вболівають за сьогоднішній моральний стан нашого суспільства.

Проща розпочалася Божественною Літургією, яку очолив Митрополит Львівський Ігор (Возняк), звернувшись до прочан зі словами науки: «Ще і ще раз повторюю за св. апостолом Павлом: «Не упивайтеся вином, бо в ньому розпушта, а наповнюється Духом Святим. У нашій Церкві є багато способів наповнюватися саме Духом Святим — це Євхаристія, Миропомазання, Єлеопомазання і водоосвячення, святі мощі та святі місця.

Користайте з цього, спасайте свої душі, а не шукайте собі погібелі!».

У місті Ковентрі (Англія) освятили іконостас

29 квітня 2018 року в церкві св. Володимира Великого в місті Ковентрі освятили величний чотириархусний іконостас, який передала парафія в дар церковна громада міста Галіфакса. На торжество освячення прибув владика Гліб (Лончина), Єпископ єпархії Пресвятої Родина в Лондоні.

В часі Літургії молилися також за людей, постраждалих від Чорнобильської катастрофи, а після завершення Богослужіння було відправлено Панахиду за всіх героїв, які пожертвували життям заради спасіння свого народу від радіоактивного випромінювання.

Тисячі католиків молились вервицю вздовж узбережжя Великобританії

У неділю, 29 квітня, тисячі католиків молились вервицю вздовж британського узбережжя. Ця акція, яка стала наймасштабнішим католицьким зібранням після візиту Папи Бенедикта XVI в 2010 році, зібрала понад 400 груп у різних місцях. Учасники акції молились за «віру, життя і мир» на британських островах. На молитві було багато молоді. «Якщо сучасна молодь є надією для майбутнього Церкви, то кількість присутніх молодих людей надихає», — зазначила одна з координаторів.

★ Святі нашої Церкви

Про село Старуню я чула з дитинства, але ніколи там не була. Так буває. Знала, що там проживає дівчинка, з якою познайомилась у літньому таборі в с. Микуличин. І хоча ця зустріч була короткотривала, але всі тридцять років мене якась невимовна сила тягнула в те село. Ніби ми в дитинстві не про все поговорили, не зустрілись вдруге. Не відвідала я тоді Старуню, проте відвідала її тепер. Нагода випала надзвичайна. В це красиве мальовниче село, де живуть трудолюбиві люди, завітав Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав Шевчук. І не просто так. Архієрей прибув на Прикарпаття з нагоди 125-річчя від дня народження блаженного священномученика Симеона Лукача. І хоча для читачів «Нової Зорі» це не новина, адже про приїзд Блаженнішого в Старуню ми анонсували в попередніх номерах. Проте по-домашньому тепла з хлібом-сіллю зустріч, урочиста Архієрейська Літургія, по-батьківськи благословенне Боже слово, спілкування з мешканцями села залишили настільки милі та приємні спогади, що сюди хочеться повертатись знову і знову.

Блаженний Симеон зі Старуні

Музей Блаженного Симеона Лукача та підпільної УГКЦ

Найперше, що вразило, — це музей великого подвижника, підпільного єпископа страсотерпця блаженного священномученика Симеона Лукача.

«Зазвичай, музей зберігає нам щось, що є мертвим і зберігає нам тільки пам'ять про минуле. Однак, я думаю, що цей музей є щось більше, як тільки спогад про минуле. Це є свідок. Ті експонати, які тут зберігаються, промовляють про життя. Вони закликають до життя... Якщо ми будуватимемо майбутнє на таких основах, то, будьмо певні, що надія у нас є!» — зазначив Предстоятель УГКЦ після освячення та відкриття музею Блаженного Симеона Лукача та підпільної УГКЦ.

Звели його у стилі тієї хати, в якій зростає блаженний священномученик. Коли входиш у цю невеличку дерев'яну бойківську хатину, бачиш особисті речі, предмети побуту, ікони, світлини, вишиття, то ніби переносишся в ту епоху, в ті роки, коли жив Симеон Лукач.

В уяві постає хлопчик з багатодітною родини, в котрого є три сестри і шестеро братів. Всі народились в Старуні, в хаті, яка споконвіку була родинним обійстям Лукача. Четверо братів Симеона брали участь в І-й світовій війні, але всі повернулись додому живими.

Бачимо, як Симеон зростає, як прагне служити Богові. Він закінчує Коломийську гімназію, Духовну семінарію, стає священником, а потім — викладачем морального богослов'я. Він має авторитет, повагу і велику набожність до Богородиці. Щодня молиться вервицю і навчає молитись односельчан. Ганна Купчак, 1942 року народження, з 10 років молиться на вервиці, яку подарував їй отець Симеон. І ця реліквія знайшла своє місце в музеї.

Інші експонати розповідають про весну 1945 року... Військові вдерлись у Митрополичі палати у Станіславові, зробили облогу. Гупали чоботами по коридорах, а всіх, хто був присутній в келіях, забирали. А кімнату о. Симеона ніхто не відчиняв. Він залишився сам, і коли стихли кроки, все зрозумів. Зібрав свої речі й пішки пішов у Старуню (35 км.). За чотири години був удома. Це перше чудо, яке сотворив Господь в долі отця Симеона. А можливо, вже Владики Симеона. Єпископ Григорій Хомишин, передбачаючи ліквідацію УГКЦ, таємно висвятив о. Си-

меона на єпископа. Родина про це довідалась за три роки до його смерті, в 1961 році.

Експонати розповідають про арешт, перебування в Станіславській тюрмі, заслання в Краснодарський край. Рукописи свідчать про знання багатьох мов, зошити з повчальними проповідями на багато років стають підручниками для багатьох семінаристів та отців підпільної УГКЦ.

Друге чудо в долі Владики Симеона, коли його попередили про арешти та облоги в 1959 році. І він знову хоча би на кілька літ unik арешту. Героїзм Блаженного Симеона в тому, що він нікого не видав з тих людей, хто йому довіряв, хто таємно сповідався, вінчався, хрестив дітей і щодня приходив на підпільну Службу Божу.

Копія кримінальної справа Станіславівського єпископа... Читати протоколи судової справи не є легко. У них жахиття! Людину якщо не фізично ламали, то фактично заживо ховали, за місяць Єпископ Симеон змінився до невпізнання. На допитах казав: «Ви питаєте про мене, я вам скажу все відверто, а про справи Церкви я говорити не буду!» Непросто це йому далось. Ця мужність коштувала йому життя.

Найбільшим скарбом є задокументовані свідчення самих старунчан про Владику Симеона, видані в книзі «Блаженний Симеон зі Старуні».

«Треба до всього сміятися, а що Бог злучив, людина хай не розлучає. Розлучатись не можна, дитинко, то є гріх», — сказав єпископ Ганні Павлюк, у 1955 році.

«Це є наша дитина!» — напрозорич старунчанці Марії Сінеджук, хрестячи її дочку, яка через багато років стала сестрою Мироносицею, зараз є в Бучачі.

«Христос Воскрес!» — почули в'язні у тюрмі в далеких 50-их роках і ці слова дали надію на життя.

«Щоб ти, дитино, ніколи не образила священика, бо він — мученик, як Ісус Христос», — ці слова отримала на згадку Анна Купчак. На плечах у єпископа вона помітила рану у вигляді хреста. Владика сказав Анні, що хрест йому випекли. Своїм карателям він відповів: «Хрест випікайте, а віри своєї я не зречуся».

Світлини похорону... Люди, що прийшли, що не побоялись тодішньої влади, що всю ніч молились псалтир — живі свідки нескореної УГКЦ. Їх тисячі...

Глава УГКЦ та паломники у Старуні

Так і цього сонячного весняного дня подвір'я храму св. Петра і Павла прийняло тисячі прочан з навколишніх сіл та міст, сімох єпископів, більше півсотні отців, монашенство.

Під час проповіді до вірних Предстоятель УГКЦ відзначив, що всі сьогодні прибули до Старуні, до цього Бойківського краю, аби як паломники і прочани подякувати родині, яка подарувала нашій Церкві і нашому народові Блаженного священномученика Симеона Лукача.

Можна сказати, що Старуня, як і вся українська земля, була притиснута таким собі комуністичним шабатом, де всі мали бути нерухомі, де всіх хотіли перетворити на народ отаких сліпих, кривих, на народ без надії.

Для цього села, вважає Блаженніший Святослав, для цього острівця нашої Церкви, Симеон Лукач став саме тим чоловіком, якого тоді бракувало людям, руками самого Спасителя, і тут передавав благодать Святого Духа. Зрушував отой край і ту землю, навчав Боже Слово, давав людям надію.

«Ми себе запитаємо сьогодні: якою силою він це робив? «Тією самою силою, яка, можливо, йому та іншим казала: встань, візьми відповідальність і змінюй світ довкола себе. Що він почав робити? Він спроваджував не ангела з неба, а самого Бога, служачи Святі Тайни. Він зрушував ту воду, якою уділяв Тайнство Хрещення. І тут ще є люди, які були охрещені блаженним священномучеником Симеоном Лукачем. Він тут уділяв Тайнство Миропомазання. Але найбільшою силою, яка змінювала світ, і це ми відчуваємо до сьогодні, коли приходимо сюди як прочани, він кожного дня служив Службу Божу. Був момент, коли він її служив у храмі, пізніше служив кожного дня за зачиненими дверима свого приватного родинного дому, який ще зберігся», — розповів Блаженніший Святослав.

Але настав час, наголосив Архієрей, коли він зрушив світ, і сьогодні ми відкрито служимо урочисту Архієрейську Літургію.

«Подивіться сьогодні на наш український народ, — закликав Глава Церкви, — і на нашу українську землю. Дуже часто могутні світу цього хочуть забрати у нас надію. Хочуть перетворити на народ, який би жив, як роз-

слаблений. Як багато людей в нашому народі сьогодні втрачають надію, що щось можна змінити. Через блаженного священномученика до нас сьогодні каже Господь: «Встань! Встань, доню, встань, сину! Візьми своє ложе і ходи!» Це означає, візьми Божу силу, яка тобі сьогодні подається тут, у тій Божественній Літургії, візьми відповідальність за долю Церкви і народу. Не бійся відповідальності за свого ближнього, а відтак силою Божою змінюй світ».

Але особливе свідчення, зауважив Блаженніший Святослав, дає нам блаженний священномученик в контекстах нового пошуку християн України за церковною єдністю. «В останні тижні так багато говорилось про необхідність єднання християн. Хтось навіть хоче створювати єдину помісну Церкву. Але питання: звідки та єдність може взятися, хто є її остоем, який задум про єдність Церкви лишив нам, християнам третього тисячоліття, сам Ісус Христос? І блаженний священномученик дає нам відповідь. Остоем, прапором, служителем єдності Христової Церкви є не президент, не патріарх, а наступник апостола Петра — Папа Римський», — наголосив Глава Церкви.

«Та ж за це страждав блаженний священномученик, — продовжив Архієрей. — Це було серцем його свідчення. Бо ж він мав дуже спокусливі запрошення: підпиши, добре тобі буде, і прав у церкві; зречися, зламай цю єдність, яку лишив нашій Київській Церкві Христос, яка була зроджена в Хрещенні святого Володимира ще до роз'єднання Церков. За цю єдність страждала підпільна Церква».

І презентація фільму «Блаженний Симеон» виробництва «Живе ТБ», і нічні чування у храмі Святих апостолів Петра і Павла с. Старуня, які очолив Єпарх Чернівецький владика Йоасафат Моцич, і подвижницька праця параха о. Василя Середюка, і видання книги «Блаженний Симеон із Старуні» (фундація Василя Чуфуса) об'єднали старунчан в одну велику родину. Тепер у них і всіх нас є міцний фундамент, є покровитель, на котрого можемо опертись, котрий завжди з нами, бо з небес нам допомагає. Маємо ще одне святе місце на Прикарпатті, куди можемо здійснювати паломництва, щоб поклонитись землі, яка дала світу святого.

Юлія БОЄЧКО.

★ Наша історія

Між війною та миром

У перші травневі дні ми згадуємо тих людей, які стали жертвами Другої світової війни. Ми пам'ятаємо і шануємо всіх героїв, хто віддав своє життя, захищаючи Україну від фашизму і сталінізму! У горнилі цієї страшної війни згоріло понад 14 млн. українців. Вони загинули на фронтах, померли від голоду і хвороб, були вивезені з Батьківщини... Події того часу нагадують нинішню ситуацію в Україні.

Нещодавно освітяни Прикарпаття відвідали дітей зі сходу України та воїнів, котрі захищають наш мирний сон.

Хроніка подій

14 квітня від стін школи-лицею № 23 м. Івано-Франківська вирушив педагогічний волонтерський десант у складі директорів, учителів, педагогів-організаторів, керівників гуртків різних шкіл міста в м. Попасна Луганської області. Очолив цю культурно-мистецьку акцію координатор військових капеланів Івано-Франківської Архієпархії УГКЦ о. Роман Залеський.

Дорога була довгою (23 години). За цей час педагоги почули багато розповідей про життя солдатів у прифронтовій зоні від о. Романа, який уже чотири роки виконує місію військового капелана. Кожен розумів, куди їде і з якою метою, тож поступово учасники делегації заглиблювалися у власні роздуми.

15 квітня 2018 р. Педагогічний десант прибув до мирного та сонного міста Ізюм Харківської області. Капелан очолив екскурсію пам'ятними місцями. Усі виїхали на трасу Ізюм-Слов'янськ, на якій у 2015 р. цілодобово лунали постріли. Зараз це спокійне, малолюдне місце. Проїхавши кілька кілометрів, вчителі побачили маленькі магазинчики та невеличку їдальню, у якій вирішили поспілкуватися. Поруч за столами сиділи солдати. Хтось із них їхав на ротацію додому, а деякі — на передову. Однак очі у всіх були сумні та задумливі, обличчя не видавали жодних емоцій. Саме тут, напевно, уперше прикарпатців пройняв страх та хвилювання, розуміння того, куди вони їдуть. А місцеві мешканці так живуть уже чотири роки...

Праворуч від траси, на горі, розташована статуя Матері Божої. Звичайно, іванофранківці піднялися і помолитися тут. Вкладаючи душу у кожне слово, щиро молилися за всіх: солдатів, родичів, дітей, мирне населення...

Ліворуч від траси розташовані пам'ятні споруди різних поколінь. Але найперше, що вони побачили, піднявшись на гору Крем'янець, — чоловіка років 70 із біноклем на шиї та з рацією у руках, який пильно стежив за дорогою й автомобілями, що рухалися цією трасою. Педагоги привіталися українською мовою, у відповідь почули — російську. У діалог не вступали, пам'ятаючи інструктаж, проте чомусь відразу всім спало на думку: сепаратист.

Увагу привернула дуже цікава пам'ятка — скульптура половецьких бовванів, створених у XII столітті. Здавалося, вони єдині тут стоять і мовчки спостерігають за всім, що відбувається протягом віків. Поруч з ними знаходиться меморіал Слави на честь героїв Другої світової війни.

Спускаючись з гори, на майданчику побачили розташовану військову техніку часів війни: танки, артилерію, «Катюшу».

Дорогою до готелю звертали увагу на старі сірі будинки, у яких мешкають жителі міста. Таке відчуття, що радянський союз тут міцно вкоренився.

16 квітня 2018 р. Мистецький десант виїхав раненько, адже знали і розуміли, що день буде надзвичайно важкий, насичений подіями та емоціями. Їхали на Слов'янськ, а далі — перший блокпост, другий, третій... Зупиняли на кожному, перевіряли документи. Чоловіки та жінки дивилися на цих солдатів і розуміли: ось справжні Герої, вони існують! Але ж які вони молоді... Ангели-охоронці нашої держави та спокою.

Кілька годин у дорозі — і перед подорожуючими попаснянський міст, у який влучила гармата... Урвище... Страшно... Краєм проїжджає транспорт. Перед в'їздом у місто зупинилися і чекали військових, які їх супроводжували до дитячого садочка та школи. Роздивлялися: дорога праворуч перекрита балками, прямо — теж, адже далі... фронтівна лінія. Вигляд міста жахає: розбиті вікна, понівечені споруди, зруйновані вибухами снарядів будинки. Здається, що життя зупинилось.

Спочатку відвідали Попаснянський дитячий навчальний заклад. У малечі за розкладом заняття... Їхні обличчя такі світлі, щирі, усміхнені, навіть щасливі. Абсурд! В іванофранківців на очах виступають сльози... Невже ці діти заслуговують на таке дитинство? Засинати і прокидатися під звуки пострілів, бути завжди готовим втікати! Чому? За що? Вихованці приготували для гостей невеличкий виступ та пам'ятні сувеніри, а гості їм передали конструктори.

У Попаснянській школі №1 в цей день була запланована лінійка з нагоди відкриття тижня математики, усі учні вишикувалися у фойє, і коли прикарпатці проходили повз них, то почули аплодисменти. Незвичні відчуття були в приїжджих, адже аплодувати повинні вони їм за те, що живуть в таких умовах і залишаються патріотами. Під час урочистостей лунала українська мова, і це було приємно. Гості передали дітям солодощі, подарунки, сувеніри і, звичайно, запропонували до перегляду художньо-мистецький виступ, який готували майже три місяці. Хотілося передати звичай і традиції святкування Великодніх свят західного регіону.

Після виступу директор школи Віктор Шулік згадував, як їм доводилося кілька разів втікати з міста, як змінюються життєві цінності в одну мить. Парадоксально, але вже з власного досвіду п. Віктор розповів, що найперше потрібно рятувати зі шкільного майна трудові книжки, журнали та особові справи учнів, це все помістилося у два мішки. А найважливіше з домашнього начиння помістилось у шість мішків: документи, гроші та одяг.

Директор провів екскурсію школою та прилеглою територією. Він розповів,

що власними силами після уроків виконує усі ремонтні роботи в приміщенні. У навчальному закладі патріотизм відчувається у кожному класі, у кожному куточку. Мурали на стінах школи, виконані французьким художником, — надзвичайно життєві та символічні.

На виставі іванофранківців у школі був присутній молодий хлопчина — солдат Володимир, який є снайпером. Він розповів кілька випадків з власного досвіду. Відразу після виступу боєць вирушив на фронтівну лінію.

І ось кульмінація поїздки — відвідини 44-ї артилерійської бригади. Це одна з небагатьох, яка четвертий рік без ротації. Військова частина, у якій солдати з приміщення складу самотужки зробили капличку, де є іконостас, вітвар, на стінах — образи, вишиті рушники, а один із найбільших образів намальований солдатом цього взводу. Вражає видивисше!

У свій творчий виступ саме тут, просто неба, прикарпатські педагоги вклали все: тепло, любов, душу... І якщо у школі вони бачили й чули щирі посмішки, щедри оплески, то у військовій частині були сльози на очах. Солдати не соромилися своїх емоцій, адже кожен з них, напевно, поринув у власні спогади, згадав не один Великдень в колі родини.

Паралелі між подіями в Європі на початку 40-х років минулого століття і сьогоднішнім днем очевидні: поведінка і мотивація агресорів в усі часи однакова. Ця війна для нас, українців, стала Вітчизняною, бо ми захищаємо свою Батьківщину, свою Україну. З нами Бог, з нами буде перемога!

О. БИСТРИЦЬКА.

На світлині: прикарпатці у Попасній.

Святіший Отець про війну і мир

Війна — це самогубство людства, бо вона вбиває серце, вбиває саме те, в чому живе послання Господа: вона вбиває любов! Бо війна виникає з ненависті, заздрості, прагнення до влади, так, у тому числі — скільки разів ми це бачимо — з цього прагнення влади. І також в історії, скільки разів ми бачили, що сильні світу цього бажають вирішувати місцеві проблеми, проблеми економіки, економічні кризи за допомогою воєн. Чому? Тому що гроші для них важливіше від людей! А війна і є саме це: вияв віри в гро-

ші, в ідоли ненависті, віри в ідола, який веде тебе до вбивства брата, до вбивства любові. Мені згадалось слово нашого Бога Отця, з яким Він звернувся до Каїна, який убив із заздрості свого брата: «Каїне, де брат твій?».

Сьогодні ми можемо чути цей голос: це плаче наш Бог Отець, Він оплакує наше безумство, Він каже всім нам: «Де твій брат?»; Він каже всім можновладцям землі: «Де ваш брат? Що ви творите?».

Мир — це праця, якою потрібно продовжувати займатися щоденно,

виходячи з дару Божого, з Його благодаті, дарованої нам в Ісусі Христі. Христе, Князю миру, напевно всюди серця жорстоких, щоб вони склали зброю і встали на шлях діалогу. Бог є мир: попросимо Його допомогти нам бачити цей мир щодня — в нашому житті, в наших сім'ях і країнах, у всьому світі».

★ 3 архівів

Ігумени Погінського монастиря

Історія Погінського монастиря є дуже давньою і незвичайною. За своє кількасотлітнє існування монастирський осідок оо. Василян переживав періоди розвою і занепаду. Колись він носив ім'я святого Онуфрія, а тепер має назву Успення Матері Божої. Інколи здавалося, що розбудова монастиря піде по висхідній і люди та жертводавці робили все для того, щоб так і було. Однак періоди часті зміни влад: з польської – на австрійську, а потім – знову на польську, не сприяли розвитку монастиря. Але все, здавалося б, закінчилось, коли на галицьких теренах встановилась влада рад. Вона ліквідувала монастир у 1946 році. Відтоді про Погоню почали забувати і фактично викреслили її з релігійного життя краю. Тільки історичні дані нагадували про колишню велич Погінської обителі і про її знамениту чудотворну ікону.

Відродження монастиря співпало з проголошенням незалежності України. Великий внесок у відновлення та розбудову монастиря зробив ієромонах ЧСВВ **Никодим Гуралюк**, 1957 р.н., родом із с. Вербівці Косівського деканату. Завдяки йому після виходу УГКЦ з підпілля, в 1991 р. відбулася реєстрація Погінського монастиря. Саме відтоді він є незмінним ігуменом чернечої обителі та модератором усіх заходів, пов'язаних із функціонуванням і поступом Погоні (за винятком 1994-1996 років, коли провідником у Погоні був Дмитро Григорак, уродженець Івано-Франківська, зараз Єпарх Бучацький). Саме завдячуючи о. Никодиму Погоня перетворилася на релігійно-паломницький центр.

Такою є сучасність. Але нам цікаво було поглянути на минулі часи і виокремити з історії Погоні діяльність попередників о. Никодима Гуралюка.

Перші документальні згадки про діяльність ігуменів Погінського монастиря відносяться до XVII століття. Тоді, як відомо, листом від 22 листопада 1658 року, краківського каштеляна Якова Потоцького, сина Миколи, який був одним із його фундаторів, його було підпорядковано Скитові Манявському. Садок Баронч з того ж часу

подав короткі відомості про ігумена **Іллю Тарасовського** з Погінського монастиря, який свого часу тривалий період перебував у Великому Скиті (інший документ називає його Гілярієм Тарасовським. — І.Д.). Його наступником став ігумен **Іларіон Лукарецький**, який після закінчення іночеської академії перейняв правила пустельного життя.

У 1739-1741 р. у монастирі було організовано курс богослов'я для світських священників, де вчили **о. Ілля Артимович** і **о. Василь Слюзикович** (1700-1779), ЧСВВ. Про останнього відомо, що він, крім того, що проводив курси для священників у монастирях Погоні, Крилоса та Загвіздя, у 1744 р. був професором філософії і богослов'я у Лаврові. До речі, у середині XVII століття згаданий вище Загвіздянський монастир було приєднано до Погоні. Ще один чернець, який згадується з того часу, — це **о. Сава Тустановський**, який помер 18.07. 1772 р. Він перебував якийсь час у Погоні, правда невідомо, чи був він ігуменом.

Наступні згадки про проводирів Погінського монастиря зустрічаються з кінця XIX століття. Відомо, що у той час ієромонахом Чину Святого Василя Великого у Погоні був **Доротей**

Федоринчук (1832-1902), до цього довголітній директор Василянської народної школи у Бучачі. Свого часу він був ігуменом у Класнопуці, але помер, як подають джерела, у Погоні.

Також ми знайшли відомості, що у 1887 році ігумен Василянського монастиря в Погоні **Йона-Ісидор Коржинський** перейшов на православ'я. («Діло» за 22 вересня 1887 р.). Однак та сама газета, але вже за 28 березня 1894 р., повідомляла про його повернення до греко-католицької церкви. Через п'ять років, 13 липня 1899 р., він помер. У некролозі повідомлялося, що «упокоївся о. Ісидор Коржинський, учитель в Дрогобичі, душпастир у Кристинополі, Голубиці, Милівцях, Золочеві, Краснопуці, ігумен в Улашківцях і Погоні».

У 1898 році відбувся напад на ігумена монастиря ЧСВВ у Погоні **о. Методія Грицака**. («Діло» за 26 вересня 1898 р.). На жаль, нам не вдалося з'ясувати обставини цього нападу. Відомо, що о. Методій-Михайло Грицак помер у Погоні перед Першою світовою війною, 21 січня 1914 року. Зазначимо, що ще до війни ним були започатковані заходи щодо будівництва в монастирі нової церкви. Зауважимо, що тоді було закладено фундамент, але реалізувати цю ідею не дозволили події Першої світової війни.

Після о. Грицака ігуменом монастиря у Погоні з 23 жовтня 1914 року став **о. Софрон-Станислав Соколовський**. В часі Другої світової війни перебував у Гошівському монастирі, де вижив під час обстрілу. Помер 17 вересня 1945 року, на 70-у році життя. Від грудня 1919 року духовним керівником Погінської обителі став **о. Веніамін-Василь Муциковський**. Він також старався розбудувати монаше життя у цьому монастирі, але багато зробити не встиг. У 1931 р. він був уже ігуменом Буківського монастиря. Помер 30 грудня 1945 р.

1 грудня 1930 року завідателем у Погоні став **о. Арсеній-Андрій Партика**, який служив тут менше року. Він відомий тим, що переклав книгу Франца Гатлера «Кривава незабудка або Хресна дорога Спасителя». Помер 30 січня 1963 року у с. Нирків коло Заліщиків, на 76-у році життя.

З 28 червня 1932 року по 7 жовтня 1933 року завідателем у Погоні був **о. Веніамін Розгін**. Пізніше він був завідателем у Милівцях Сокальського деканату. Помер 9 жовтня 1936 року у Підгірцях у віці 45 років.

Коротку інформацію ми знайшли про **о. Маркіяна Греня**, який, як свідчать джерела, був увільнений від обов'язків завідателя у Погоні 1 лютого 1942 року. Пізніше він, найвірогідніше, перебував у Гошівському монастирі, але уже під іменем Макарій (1909 — 2001 рр.). Був заарештований у 1974 році.

2 лютого 1942 р. введений як завідателю у Погоні **о. Матей Шипітка ЧСВВ**. Він народився 23 лютого 1899 р. у с. Зозулинці Заліщицького району на Тернопільщині. Був учасником Першої світової війни та визвольних змагань Галицької Армії, пройшов горнило всіх драматичних і трагічних подій, які випали на наше стрілецьтво. Вирвавшись із чотирикутника смерті на Поділлі, повернувся додому, у 1920 році вступив до Василянського чину. Отець М. Шипітка був священником та ігуменом монастиря на Ясній горі в Гошеві (з 1937 р.), ігуменом монастиря у Погоні (з 1942 р.), де часто проводив реколекції у навколишніх селах. Пізніше перебував у монастирі в Михайлівці. Заарештований у 1946 р., відбув 10 років за віру Христову у більшовицьких тюрмах. Після заслання повернувся до Львова, де проживав на нелегальних умовах і став душею для львівської інтелігенції за часів підпілля Греко-Католицької Церкви. Помер 19 серпня 1969 році, похований на Личаківському цвинтарі у Львові.

Ще один ігумен монастиря у Погоні уже післявоєнного періоду — **Григорій (хрещене ім'я Володимир) Балагурак**. Він народився 5 липня 1909 року в Станіславові. Це ісповідник віри, підпільний єпископ Української Греко-Католицької Церкви, єпископ-помічник Станіславівської єпархії. У 1949 році його було заарештовано і вислано до Челябінська, звідки він повернувся в 1955 році до Станіслава. Вдруге ув'язнений в 1957 році й засланий до м. Коркіно неподалік Челябінська. Помер на засланні 2 жовтня 1965 року.

Ось такою є інформація про ігуменів Погінського монастиря, зібрана нами із різних джерел: архівних, книжкових та мережі інтернет. Звісно, вона є неповною. Але навіть ці скупі свідчення показують, хто і що робив для цієї обителі. Без їхньої наполегливої праці і того, що вони підтримували протягом тривалого часу цю святиню, не було б і теперішньої розбудови Погоні.

Іван ДРАБЧУК,
співробітник Національного заповідника «Давній Галич».

★ Ювілеї

Многая літа, дорогий отче!

У неділю, 29 квітня 2018 року Божого, у храмі Зіслання Святого Духа, що в с. Бовшів Більшівцівського протопресвітеріату відбулася урочиста Боже-ственна Літургія з нагоди святку-

вання 85-річчя від дня народження пароха митрофорного протоієрея **Леонтія Насташинського**.

На святковому Богослужінні були присутні отці даного протопресвітеріату, представники Бовшівської сільської ради, вчителі, учні, молодь та парафіяни.

Ми вдячні Богові за дар життя отця Леонтія, священниче покликання, невтомну довголітню працю, добре вчительське слово, щире та любляче батьківське серце, яке є відкритим для кожного. Просимо Милосердного Бога, щоби Він завжди допомагав та

благословив нашого ювіляра по всі дні його життя.

Вітаємо Вас, дорогий отче, з днем народження, бажаємо Вам Божої допомоги у всіх справах, здоров'я, світла і гармонії на душі. Хай Бог нагородить Вас всіма благами, обдарує довголіттям. Нехай яскраве світло завжди з'являється там, де самому нелегко знайти відповідь, хай душа завжди відверта буде з Богом, нехай Ваші старання сіють доброту і мир навколо.

З повагою та молитвою —
о. Микола Цимбалістий.

★ Заробітчанство

Галина Гуцул з Івано-Франківська 16 років проживала в Італії. Нещодавно вона повернулася додому. Але тільки на певний час. І хоча їй вже минуло 60, вона ще чується в силі, ще трохи може працювати, однак залишатись назавжди в чужій країні не планує. А от молоді українські родини, котрі туди приїхали не так давно, котрі там народили дітей, віддали їх в італійські школи, вважають Італію своєю. Про це наша розмова з п. Галиною.

— Чим для Вас стала ця сонячна країна, в якій Ви так довго проживали?

— В Італії є робота. Для мене ця країна стала тією, в якій я краще пізнала Бога. У 2001 році, коли я тільки туди приїхала і ще не знала мови, перше, що я зробила, поїхала з Мілану у Ватикан. На той час ще був живий Папа Іван-Павло II, і я його побачила. Через деякий час була проща до мощей Святого Миколая Чудотворця в м. Барі. Ці зустрічі мене перемінили. Змінилось те, що в тих самих молитвах, котрі молилась і раніше, я відчула велику радість. Я довірилась Богові. Якою б складною не була ситуація, я все віддавала в руки Божі. Я жила Службами Божими, по особливому їх переживала.

У громаді св. Йосафата м. Мілан згодом відкрили кіоск з українською духовною літературою. Ми всі, українці, були спрагли Бога. Нашу громаду очолив о. Василь Поточняк, згодом 10 років був о. Олександр Лісовський, потім два з половиною роки з Риму приїздив до нас о. Іван Стефурак, а тепер є о. Ігор Крупа. Я дуже багато читала духовних книг, бо раніше такої можливості не мала.

Наша громада дуже велика. Щонеділі на Св. Літургії є 400 вірних, а в свята — тисяча. Я 10 років провадила спільноту «Матері в молитві», в нас діє недільна школа, в якій записано 70 дітей. Нам дали італійський храм в користування. Щонеділі, у вівторок та четвер, ми збираємось там о 13-й годині, бо зранку три літургії мають італійці.

— Чи легко Вам було вивчити мову?

— В ті роки були плачевні історії. Я вчила мову зі словником. Після всіх митарств потрапила до жінки, яка ще була ходяча. Ми разом ходили в італійську церкву. В храмі щонеділі роздавали видрукований текст Служби Божої. Я брала наш Новий Завіт, шукала недільне євангеліє, порівнювала з італійським, і так розуміла.

Зараз набагато легше, приїжджаєш ніби в Україну. Відкрили школи для наших людей, де їх навчають італійської мови. Я раніше зі своєю сеньйорою ходила на місцеве радіо, там ми молились вервицю італійською. А за якийсь час ведучий на радіо мені каже: «Ми вже вас знаємо багато років. Моліться десятку на своїй рідній мові, по-українськи. Тож тепер італійці моляться з нами нашою мовою».

— Ви там знайшли себе. Чи не виникала думка: залишитись назавжди, придбати житло, перевезти всю родину?

— Моє покоління — ми всі там тимчасові. А молоді сім'ї мають надію там залишатись назавжди. Вони беруть квартири в кредит, віддають дітей в італійські школи. А додому будуть тільки приїздити в гості. Відколи почалась війна, дуже багато молоді виїхало. Мої ровесники, які тут працювали (доглядали за італійцями), після їх смерті взяли в оренду квартиру, до них приїхали діти і вже з ними живуть.

— Які наслідки того, що українці є за кордоном?

— Нашим жінкам там легко не буває, бо їх беруть до хворих людей, в більшості — до психічно хворих, лежачих, на інвалідних візках. Це для наших українок велике навантаження на хребет. До здорових італійців доглядальниць не беруть. Офіційна статистика свідчить, що в Італії 230 тисяч українців, а насправді їх понад 500 000. Ще й досі більшість працює нелегально. Вже 10 років не виходив закон, щоб легалізувати працю нелегальних іноземців.

Ми там, в Італії, чужі, бо живемо в чужій країні. На жаль, за роки відсутності віддаляємось від наших родин, дітей. Але нас об'єднала Церква. Ті, хто щонеділі в храмі, хто їздить на прощі, відвідує спільноти, ми наче одна родина.

Бачимо, що в Івано-Франківську відкриваються італійські магазини. Так само в Мілані є українські магазини з продуктами, є кафе.

Попри кризу, італійці мають можливість оплачувати послуги заробітчанами по догляду за перестарілими. В них на одному рівні, що платити за будинки перестарілих, а що доглядальницям. Але старі італійці більше хочуть бути вдома.

— А чого нам не вистачає? Що потрібно, щоб українці не їздили за кордон, а працювали вдома?

— Коли їду на Закарпаття до сестри, то все дивлюсь на поля, на ті необроблені гектари такої прекрасної української землі. Порівнюю їх з італійською землею в горах. Там на кожному клаптику або виноград, або сад, або зернові культури. Я відповіді не

маю на це запитання, але серце бо- лить. Ми маємо працюючих людей і добрі землі. Чому ми так живемо?

Перед українцями до Італії приїхали марокканці. Італійці кажуть, що на одну українку потрібно три марокканки. Те, що може зробити наша жінка, їхніх потрібно аж три.

Розмовляють два італійські чоловіки між собою.

- В мене поламався кран.
- В мене Марія поремонтувала.
- Мені треба побілити в кімнаті.
- Мені Марія побілила.
- Трава перед будинком некошена.
- Марія вже давно скосила.

Наші жінки уміють все і роблять все. І спекти, і зготувати, і прибрати. Італійці економлять і на сантехніках, і на малярах.

Навіть взяти, до прикладу, сміття. В Італії відразу його сортуєш в кухні, виносиш в окремі контейнери. А приїжджаєш додому і дивишся на ті загальні смітники й думаєш: ну чому все скидати в одну купу, чому не розділити чітко?

— Приїзд Папи Франциска до української парафії в Римі — значна подія для нас, українців. Як її сприйняли Ви, будучи на тій землі?

— Мене вразили слова Папи, коли він сказав, що починає свій день з українцями, бо має образ, подарований Блаженнішим Святославом. Також розчулили слова, що ми, українські жінки, не просто доглядаємо старих італійок та італійців, ми їх готуємо в останню дорогу. Тому маємо радіти, бо вони будуть за нас молитися. Наш важкий труд є оцінений.

У Великодню суботу я прилетіла до Києва, бо дуже хотіла бути на Великодню у Патріаршому соборі УГКЦ. Ще встигла піти до плащаниці, була на Воскресній Літургії. А після Великодня дивлюсь, а вся Міланська дієцезія на чолі з Архієпископом Маріо Дельпіні приїхала до Києва на реколекції. Я тоді подумала, що Бог через нашого Главу УГКЦ Святослава Шевчука творить чудеса. Я, як побачила в Патріаршому соборі італійського архієпископа, який має великий авторитет, та 120 священників, то подумала: «Несповідимі діла твої, Господи!»

Розмовляла Юлія БОЄЧКО.

На світлині: Галина Гуцул.

★ Духовні роздуми

Життя — це дар від Бога

Життя — це перш за все дар Божий, який дарується людині як вияв Божої любові. Це не лише просте рішення людини чи групи людей, які є власниками над життям. Тому життя не може бути в повному розпорядженні лише людей і воно не може бути маніпульоване людьми, як їхня власність.

Життя — це дар Божий, що сходиться на нас щомиті. Прийде час, коли цей дар вичерпається, щоб дарувати нам інший дар — вічного життя. Ми, маючи цей дар земного життя, приготуємо до прийняття більшого дару. Ось тому нам потрібно берегти життя, дбаючи про душу й тіло, щоб вони в гармонійному дусі розвивались і перейшли це земне перебування в осягненні святості та звершеності в Любові.

Цей дар потрібно захищати від небезпеки зі сторони неправильної ментальності, яка ділить суспільство на бажаних і небажаних. Захищати від фізичного знищення життя в демокра-

тичний спосіб у сучасному суспільстві. Тут маються на увазі гріхи сучасного суспільства: це штучне і навмисне переривання вагітності (аборт), це заподіяння добровільної смерті (евтаназія), це смертна кара для засуджених. Тут знищується життя, це все робиться законно, демократично. Тому виникає запитання: це суспільство є суспільством життя чи смерті?

Церква за чи проти?

Дуже часто у засобах масової інформації ми чуємо заклики, що Церква проти чогось... Таке враження, що Церква відбирає щастя у людей...

Церква не може бути «проти», не може бути опозиціонером. Церква покликає боротися «за»: за життя, за гідність людини, за повагу до інших, за єдність сім'ї, за продовження людського роду, за... Це вже інші є проти цього, бо хочуть прийняти закони, що знищують у демократичний спосіб задум Творця. Ми є діти Божі, діти Нашого Небесного Батька, що створив нас і дав нам життя в логіці Його премудрості. Коли відходимо від Божої Премудрості, а йдемо за хибними людськими мудруваннями, тоді накликаємо на себе смерть, кінець, безнадію....

Залишаю роздуми Матері Терези про життя, на основі яких можна скласти молитву до нашого Отця Небесного:

Життя — це можливість,

використай її.

Життя — це радість, відчувай її.

Життя — це краса, дивуйся їй.

Життя — це насолода, скуштуй її.

Життя — це сон, розгадай його.

Життя — це виклик, зустринь його.
Життя — це обов'язок, виконай його.
Життя — це скарб, цінуй його.
Життя — це багатство,

збережи його.

Життя — це любов, радій їй.
Життя — це таємниця, пізнай її.
Життя — це обіцянка, виконай її.
Життя — це скорбота, подолай її.
Життя — це гімн, заспівай його.
Життя — це боротьба, прийми її.
Життя — це драма, стань з нею

віч-на-віч.

Життя — це пригода, віддайся їй.
Ми покликані боронити життя.
Життя — це успіх, твори його.
Життя занадто цінне,
не знищуй його.
Життя — це життя, захисти його.

о. Віталій ТАРАСЕНКО.
м. Генуя (Італія).

★ Милосердя

ЧУЖИХ ДІТЕЙ НЕМАЄ

Вже третій рік поспіль в Івано-Франківську діє проект «Наставництво» для дітей-сиріт, який покликаний допомогти тим дітям, котрі з тих чи інших причин залишились сиротами або позбавленими батьківського піклування. Адже важке життя у сиротинці без батьківської любові й тепла змушує таких дітей почуватися непотрібними.

Подарувати їм бажане відчуття потрібності й уваги та допомогти знайти «свого» дорослого друга покликаний проект «Наставництво». З 2015 року цей проект реалізує в нашому місті Комісія у справах родини УГКЦ.

Наставництво
для дитини-сироти

Як наголошує координатор проекту о. Ярослав Ілюк, уже три десятки франківців стали наставниками для дітей з сиротинців. «Більшість людей, які до нас приходили, вже не перший рік допомагали цим діткам як волонтери. Коли ми оголосили про набір наставників, багато людей зголосились, однак коли дійшло до тренінгів, вони були надто зайняті і не пройшли навчання. Наприклад, з перших двох груп тільки троє чоловіків стали наставниками. А хлопчики в інтернатах дуже б хотіли мати наставника-чоловіка, щоб брати з нього приклад. Можливо, чоловіки більш зайняті і не можуть поїхати

до дитини раз на тиждень. Водночас жінки більш винахідливі і все встигають», — розповідає отець Ярослав.

Координатор проекту пригадує, що спочатку вони не знали, як діти сприймуть таку ідею, чи захочуть спілкуватися з чужими. Проте, як тільки діти почули про таку можливість, то, за словами о. Ярослава, постійно запитували, коли до них приїдуть наставники.

«Втім ми зіткнулися з проблемою, що коли наставники приходили в інтернати до своїх підопічних, то інші діти також хотіли мати тільки свого «дорослого друга». На жаль, у нас недостатньо наставників, щоб охопити всіх дітей», — пригадує священик.

Проте, за словами голови Комісії у справах родини Івано-Франківської Архієпархії УГКЦ о. Юрія Прилепського, минулого року крок назустріч цьому потрібному проекту зробила держава. Тепер проект «Наставництво» став офіційно визнаним на державному рівні, в його реалізації будуть допомагати соцслужби.

«Той час, який ми проживаємо, нас загартовує. Ми постійно зустрічаємося з якимись новими випробуваннями і шукаємо шляхи їх вирішення. Таким новим випробуванням і неочікуваним вирішенням стало те, що минулого року цей проект офіційно визнано на рівні держави. Тож тепер нас чекає тісна співпраця із службами у справах дітей міської ради та ОДА. Ми знаємо, що коли справа є Божа, то Господь сам її провадить», — переконаний о. Юрій.

Щоб стати наставником, бажані проходять спеціальне навчання, адже знайти спільну мову з дитиною, яка пережила таку важку психологічну травму, як втрата батьків, не просто.

«Навчання дуже важливе, адже це особливі діти, вони позбавлені в житті того, що ми сприймаємо як належне — батьківської любові. Окрім того, ці діти не вміють тих речей, які для нас звичні: де і що купувати, як готувати їжу. Тож наставники покликані їх цьому навчити. Діти, які залишились без батьків, дуже закриті і нема такого, що вони

відразу будуть розповідати про себе. Проте їм дуже важливо знати, що у світі є та людина, яка приходить тільки до них і проводить час тільки з ними», — ділиться наставниця Ольга.

За словами дівчини, цей досвід дуже багато дав їй для розвитку, змінив світогляд. «Я почала цінувати власних батьків і власну сім'ю. Тепер я розумію, що щаслива, бо в мене є батьки, які мене люблять і багато мені дали. Цим дітям не вистачає турботи й уваги, відчуття того, що вони комусь потрібні, а ми можемо їм це дати», — переконана Ольга.

Підтримує думку наставниці і отець Ярослав. Він дуже хоче, щоб кожна дитина-сирота мала свого наставника, адже вони так на це чекають.

«Зараз триває набір у нову групу. Люди зголошуються, проте не завжди вони мають можливість долучитися до навчання, коли приїздять тренери, і тому нам важко сформувати групи. Проте якби бажаних було більше, тоді легше було б підібрати зручний для всіх графік навчання», — розповідає координатор проекту.

Тож, якщо вам виповнилося 18 років і ви маєте бажання допомогти іншим, якщо ви відкрита, щира людина, маєте терпіння та бажання слухати, вмієте планувати час, якщо ви здатні навчати іншу людину, а також любите дітей — телефонуйте координатору проекту о. Ярославу Ілюку: 097 711 78 05.

Іванна ГАБЛЬОВСЬКА.

★ До Дня міста

Архистратиг Михаїл — охоронець Івано-Франківська

Моє місто — це щось більше, ніж позначка на карті. Особисто для мене — це тиша і гамір нічних вулиць, розміреність і шалений ритм водночас, шарм старовинних будівель поруч з модерними новобудовами. Для мене ці речі нероздільні. І зараз я в абсолютному балансі зі своїм містом. Але так було не завжди...

«Ти повинна... повинна знати історію свого міста, — суворо промовляв сивочолий чоловік дівчинці поряд. — Затям це. Ти можеш не знати столицю

Норвегії, але зобов'язана знати про місце, де зробила перші кроки».

Дівчинка, що ледь не плакала над підручником «Мій Івано-Франківськ» — це була я, а чоловік поруч — мій дідусь, який намагався пояснити впертій дитині, для чого вчити дату заснування міста. Тоді мені, 10-річній, це здалось доволі дивним, несучасним, але в чомусь надихаючим. Власне, для чого поринати в минуле, якщо можна насолоджуватись даним моментом? Тоді я не розуміла, що, не знаючи свого минулого, міцне майбутнє не збудуєш. Це як будівельники, котрі будують дім на піску або трясовині, адже, незважаючи на майстерність майстрів, шансів встояти у цієї будівлі нема.

Пишаюсь тим, що Івано-Франківськ (до 1962 року — Станіслав) — найбільший серед 14-ти міст Прикарпаття, нині добре знаний в Україні обласний центр. В минулому історію міста Станіслава вивчали переважно

польські та вірменські історики. Серед українських дослідників першим зацікавився його історією Іван Франко. Нині успішно займаються вивченням історії міста професори Прикарпатського університету ім. В. Стефаніка.

Місто розташоване всього за 30 км від початку Карпатських гір і лежить на висоті 244 м над рівнем моря. Його площа становить близько 50 км, а населення міста за останні 25 років зросло в 2,5 рази і перевищує чверть мільйона осіб.

З 1 квітня 1995 року Івано-Франківськ отримав зображення нового великого герба міста у виконанні художника Івана Марчука. Тут як головному геральдичну фігуру використано фортечну стіну з трьома вежами і відкритою брамою, де розміщене зображення архистратига Михаїла, котрий охороняє вхід до міста. Зображення кам'яної корони над традиційним центром символічно засвідчує, що

Івано-Франківськ належить до європейських міст. З обох боків щит із зображенням герба підтримують чорні галки з коронами, які символізують Галицьку землю, де була заснована фортеця, а пізніше — й місто Станіславів.

Скільки потрібно побачити чужих світанків та вокзалів, випити вранішніх кав у затишних, та не дуже, кав'ярнях, щоб зрозуміти, що ти шаленієш від свого міста. Від вулиць, що досі зберігають відлуння зізнань у коханні та нерішучих дотиків рук, від бруківки на вокзалі, у якій застрягають підбори...

Дякую, дідусю, що навчив любити рідне місто й пам'ятати його славу історію!

Людмила БОЙКО,
міський центр дитячої
та юнацької творчості.

На світлині:
герб Івано-Франківська.

★ Вітаємо!

Парафіяни храму св. Юрія Переможця с. Угорники Південно-Східного деканату м. Івано-Франківська вітають з днем Ангела свого пароха

о. Юрія ТРУХАНА.

Дорогий отче, в цей благословенний травневий час прийміть щире вітання, слова любові, поваги і подяки за ревну працю на Господній ниві. Хай Божа благо-

дать перебуває завжди з Вами, а Святий Дух кріпить Вас у доброму здоров'ї, зсилає підтримку у всіх справах духовного та людського життя.

Парафіяни церкви св. Параскеви П'ятниці с. Брошнів Рожнятівського деканату вітають з днем народження свого пароха

о. Василя ПАСТЕРНАКА.

Дорогий отче, з Господнім благословенням і опікою Матінки Божої нехай щасливо й успішно пролягає Ваша життєва і свяще-

нича дорога. Хай обминають Вас неспокої й тривоги, щоб у доброму здоров'ї і ласці Божій Ви несли світло Господньої науки й любові між вірними нашої церкви. Щастя, радості, опіки Пресвятої Богородиці для Вас і родини на многії і благії літа!

Парафіяни церкви Введення в храм Пречистої Діви Марії с. Тисів Болехівського деканату щирісердечно вітають з днем народження

о. Михайла ДУДАРА.

Всечесний отче, слово Боже, яке лунає з Ваших уст, виводить нас із темряви гріха до світла, зміцнює духовно, об'єднуючи в єдину християнську родину.

Хай Всемилостивий Господь наділяє Вас та Вашу родину міцним здоров'ям, благословляє кожен Ваш день, просвітлює світлом правди Ваш життєвий шлях та дарує сили й насагу до подальшої плідної праці на славу Божу і для добра усіх нас.

★ Словник-антисуржик

Мова — душа нації!

Найтипівші та найчастіші помилки

Неправильно

- * Положення
- * Получати (листи)
- * Получатися, нічого не получается
- * Помнити
- * Понімати
- * Поступати (про пропозиції, гроші, повідомлення)
- * Поступлення (до бюджету)
- * Ви праві
- * Посторонній
- * Похожий на...
- * Предложення
- * При допомозі
- * При обговоренні

Правильно

- * Становище
- * Отримувати
- * Виходити, нічого не виходить
- * Пам'ятати
- * Розуміти
- * Надходити
- * Надходження
- * Ви маєте рацію
- * Сторонній
- * Схожий на...
- * Пропозиція
- * За допомогою
- * Під час обговорення

Підготувала Людмила ІВАНОТЧАК.

ХІІ з'їзд спільноти «Матері в молитві»

12 травня 2018 р. Б. у храмі Переображення Господнього с. Гошів Болехівського деканату відбудеться з'їзд спільнот «Матері в молитві» Івано-Франківської Архієпархії.

Тема: «Заслони покровом, Мати, Україну».

Розпорядок

- 8.30 — 9.00 — реєстрація учасників. Молитва на вервиці.
- 9.00 — 10.30 — спільна молитва матерів.
- 10.30 — 11.00 — зустріч Владки.

- 11.00 — 13.00 — Архієрейська Божественна Літургія. Наука.
 - 13.00 — 14.00 — перекуска.
 - 14.00 — 15.00 — свідчення матерів.
 - 15.00 — Молебень. Благословення на дорогу.
- Єднаючись у молитві, ми врятуємо наших дітей.**

★ Для вас, абітурієнти!

Івано-Франківський Богословський університет ім. св. Івана Золотоустого оголошує набір студентів на 2018-2019 навчальний рік на катехитично-педагогічний факультет

Основні напрямки діяльності факультету:

- цілісна формація катехитів;
- підготовка та формація вчителів християнської етики;
- формація вчителів католицьких навчальних закладів та освітніх установ християнського спрямування;
- формування християнського світогляду мирян.

Форма навчання: заочна.

Освітньо-кваліфікаційні рівні:

- бакалавр релігійних наук (тривалість навчання 4 роки);
- магістр релігійних наук (тривалість навчання 2 роки).

Спеціалізація:

- катехитика;
- християнська педагогіка.

Прийом документів:

11-22 червня та 6-30 серпня.

Зарахування на навчання відбувається на основі співбесіди та результатів вступного тестування з основ християнської віри.

Документи для зарахування на навчання:

1. Заява.
2. Автобіографія.

3. Копії паспорта (1, 2, 9, 10, 11 сторінок) та ідентифікаційного коду.
4. Документ про освіту (оригінал).
5. Копія свідоцтва про Хрещення та Миропомазання.
6. Копія свідоцтва про церковний шлюб (для одружених).
7. Копія трудової книжки (для працюючих).
8. Медична довідка (форма 086-У) — оригінал.
9. Фотокартки — 2 шт. (3x4 см).
10. Два рекомендаційні листи (пароха та голови деканальної катехитичної ради — для катехитів, настоятеля чину або згромадження — для осіб богопосвяченого життя).
11. Результат ЗНО з укр. мови та літератури, історії України, географії або іноземної мови (для осіб із загальною середньою освітою).
12. Прозора пластикова папка.

Примітка: Копії документів подаються особисто і без пред'явлення оригіналів не приймаються.

За детальнішою інформацією та для подання документів звертайтеся за адресою: м. Івано-Франківськ, вул. Гарбарська, 22 (6-й поверх). Тел.: 067-344-05-89

Паломництва святинями Європи

Фатіма, Лурд (Падуя, Лурд, Фатіма, Монсеррат, Барселона, Флорет де Маре, Венеція, Верона) — 7-19 травня (13 днів, 455 євро+400 грн), 8-20 жовтня (455 євро+400 грн).

Фатіма, Лурд (Падуя, Лурд, Фатіма, Монсеррат, Барселона, Верона, Меджугор'є) — 7-20 травня (14 днів, 485 євро + 400 грн), 8-21 жовтня (485 євро+400 грн).

Злата Прага, Будапешт — 21-27 травня (7 днів, 200 євро + 200 грн.)

Італія (Падуя, Сан-Джован Ротондо, Ланчано, Монапелло, Рим, Венеція) — 8-15 червня (8 днів, 285 євро+400 грн).

Тезе — 29 червня — 11 липня, ціна уточнюється.

Польща — в неділю Божого Милосердя (Ченстохова, Краків, Лагевніки, Кальварія) 25-28 жовтня, 9-12 листопада — 3 дні — 85 євро+400 грн.

Злата Прага — 14-19 листопада, ціни уточнюємо.

Новорічна зустріч Тезе у Мадриді.

Духовний супровід о. Володимира Лося.

Деталі та запис: (099) 230 70 07, (063) 230 70 07.

НОВА ЗОРЯ

ваша християнська газета!

Передплатити газету ніколи не пізно!

Вартість передплати через відділення Укрпошти — 17,28 грн. на місяць, через редакцію — 14,45 грн. на місяць.

Передплатний індекс — 30072.

Передплатуйте «Нову Зорю», пропагуйте та розповсюджуйте її, будьте апостолами Господа і Церкви!

★ Пожертва

Будуючи храм, прославляємо ім'я Господнє!

Вірні села Чорнолізці Тисменицького деканату розпочали будівництво храму Божого у нелегкий для країни час. Знаємо, що людям часто не вистачає найнеобхіднішого, проте якщо кожен долучиться в міру своїх можливостей до цієї святої справи, Господь відплатить йому сторицею.

Звертаємось до всіх свідомих і небайдужих земляків за допомогою. Просимо долучатися коштами, будматеріалами, працею, не відмовимося ні від чого.

Дякуємо Богові за кожного, хто не стоятиме осторонь.

Наші реквізити:

Приватбанк
Парафія УГКЦ св. Миколая
Р/р 26004052530387; МФО 336677
ЄДРПОУ 26429806

Будуючи храм на землі, ми створюємо собі Храм на Небесах.

Конт. тел.: 097-903-60-71

З молитвою — о. парох
Володимир КАНЮК.